

Lunds universitet

Institutionen för Nordiska språk

Tvetydigheten i damtidningar

-

**Om hur en kvinna förväntas vara
om tidningarna får bestämma**

SVE 303,

språklig inriktning, 41-60p.

Uppsats, 10p.

Vt. 2006

Emelie Andersson

Handledare: Gunlög Josefsson och Marit Julien

Sammanfattning

Detta är en undersökning av hur två tidningar som riktar sig till kvinnor konstruerar bilden av kvinnan. Analysen grundar sig på ett nummer av vardera tidningen (Femina Nr 9, september 2004 och amelia Nr 20, 16 september 2004) med fokus på ledarna och därtill en artikel som porträtterar en kvinna eller kvinnor. I Femina analyseras ledaren 'I kålrotens tecken' och artikeln om Marie Göranson. I amelia analyseras ledaren 'Hjälp, ge mig stil!' och artikeln 'Skål för Elin, Elisabeth och Ada!'.

Jag gör en textanalys av de utvalda texterna. Syftet är att undersöka om de utvalda artiklarna konstruerar samma bild av kvinnan som ledarna gör, eller ifall de ger olika konstruktion av kvinnan. Min hypotes är att tidningarna ger läsarna dubbla budskap i sin konstruktion av kvinnan.

Med utgångspunkt i mina textanalyser, och hur dessa texter konstruerar bilder av kvinnan, drar jag slutsatsen att tidningarnas konstruktion av kvinnan överensstämmer. Å ena sidan kan de ge läsaren osäkerhet och dåligt självförtroende mätt mot normer och ideal, och å andra sidan speglar de kvinnor som är starka och normbrytande. Jag kan inte tala generellt för denna typ av tidningar utifrån dessa analyser, men i dessa två tidningsnummer av *Femina* och *amelia* stämmer min hypotes om att kvinnans konstruktion är tvetydig.

Innehållsförteckning

1. Inledning	s.1
1.1 Syfte	s.1
1.2 Disposition	s.1
2. Forskningsbakgrund	s.1
2.1 Språk och kön	s.2
2.2 Faran med generaliseringar och stereotyper	s.4
3. Material	s.4
4. Metod och materialbearbetning	s.6
5. Resultatet	s.7
5.1 Feminas ledare: I kålrotens tecken	s.8
5.1.1 Teman i Feminas ledare	s.8
5.1.2 Propositioner i Feminas ledare	s.9
5.1.3 Konstruktionen av kvinnan i Feminas ledare	s.10
5.2 Feminas artikel: Marie Göranzon	s.11
5.2.1 Teman i Feminas artikel	s.12
5.2.2 Propositioner i Feminas artikel	s.14
5.2.3 Konstruktionen av kvinnan i Feminas artikel	s.16
5.3 amelias ledare: - Hjälp, ge mig stil	s.17
5.3.1 Teman i amelias ledare	s.17
5.3.2 Propositioner i amelias ledare	s.18
5.3.3 Konstruktionen av kvinnan i amelias ledare	s.20
5.4 amelias artikel: Skål för Elin, Elisabeth och Ada!	s.21
5.4.1 Teman i amelias artikel	s.21
5.4.2 Propositioner i amelias artikel	s.23
5.4.3 Konstruktionen av kvinnorna i amelias artikel	s.25
6. Slutdiskussion	s.26
7. Källförteckning	s.28
8. Bilagor	s.29

1. Inledning

I denna uppsats undersöker jag hur två tidningar som riktar sig till kvinnor konstruerar bilden av kvinnan. Min hypotes är att bilden har en dubbeltydig konstruktion. Analysen grundar sig på ett nummer av vardera tidning med fokus på ledarna och därtill en artikel i tidningen som porträtterar en kvinna eller kvinnor.

1.1 Syfte

Jag har för avsikt att granska tidningar som tydligt riktar sig till kvinnor med hjälp av textanalytisk metod. Jag koncentrerar mig på textens innehåll. Mitt syfte är att undersöka om de utvalda artiklarna står för samma värderingar som ledarna gör eller om dessa ger oss olika budskap. Med olika budskap menar jag att tidningarna ger en bild av kvinnan som en stark individ och samtidigt framställer henne som otillräcklig ifall hon inte lever upp till tidningens förväntningar och ideal. Min hypotes är att tidningarna ger oss läsare dubbla budskap i sin konstruktion av kvinnan.

1.2 Disposition

I denna uppsats kommer jag först att ge en forskningsöversikt över fälten språk och kön samt faran med generaliseringar och stereotyper. Därefter följer en beskrivning av uppsatsens material, metod och materialbearbetning.

I avsnitt 5 redovisar jag resultatet genom att redogöra för min textanalys av ledarna och reportagen, för att sedan i avsnitt 6 föra en diskussion där resultaten jämförs och sammanbinds i en slutsats.

2. Forskningsbakgrund

Nina Björk, frilansjournalist och litteraturvetare, diskuterar betydelsen av ordet 'kvinna' kontra dess innebörd i *Under det rosa täcket*. Björk (1996:11-12) anser att alla som talar svenska vet vad en bror är: ett manligt syskon. Björk framhåller att alla som talar svenska även vet vad en kvinna är: en människa med slida och bröst. Detta är ordens definition påpekar hon. Meningen "en kvinna är en människa med bröst och slida" anser Björk är totalt ointressant ifall vi inte håller på att lära oss tala. Hon hävdar att denna mening inte innehåller

någon kunskap om förhållandena i världen, inte om vad det innebär att ha slida och bröst, utan denna mening innehåller endast en kunskap om det svenska språket. Men, betonar Björk, ordet "kvinna" har blivit större än sin definition, det har fått en mängd associationer: "den som föder barn", "den som känner omsorg", "den som är vacker", "den som kan tala om känslor" osv.

Nina Björk diskuterar vidare: Om jag för hundra år sedan hade yttrat "jag är kvinna" så hade det exempelvis betytt "jag har inte rösträtt", "jag har inte tillträde till universitetet", "jag är inte myndig när jag gifter mig". Hon förklarar detta vidare med att yttrandet inte heller hade betytt enbart dessa faktiska omständigheter, utan i förlängningen av dessa även en förståelse av ordet kvinna som en varelse som inte förstår sig på politik, som inte är kapabel att tänka rationellt, och som inte kan ta ansvar för sin ekonomi. Det faktum att ordet inte längre äger dessa associationer vidhåller Björk är tack vare de politiska framgångarna för kvinnorörelsen. Hon understryker då att de associationer som ordet väcker i idag: ömhet, känslighet, sentimentalitet, mystik, skönhet, lyhördhet, intuition m.fl., behöver det inte väcka imorgon.

Ett välkänt citat för den sociala konstruktionen av kvinnan är Simone de Beauvoirs: "Man föds inte till kvinna, man blir det" (de Beauvoir 2002:162). Utifrån detta anser jag att kvinnor påtvingas strävan efter att leva upp till den stereotypa bild av kvinnan och kvinnlighet som vi dagligen tar in från vår omvärld. Symbolerna uppstår i media, i bilder men likväl i form av ord som målar och konstruerar kvinnan. Denna sociala konstruktion av kvinnan är den bakomliggande anledningen till min kommande undersökning.

2.1 Språk och kön

Ritva Himanen (1990:15), lektor vid språkcentret vid finländska Uleåborgs universitet beskriver i *Kvinnliga ombudsmän och manliga sjuksköterskor* hur studiet av språk och kön är ett ungt forskningsområde som har utvecklats i ett rasande tempo. Hon beskriver hur utbredningen av ämnet tog sin början på 1960- och 1970-talen och var närmast en följd av språksociologiska undersökningar. Det primära syftet var att belysa klass- och socialgruppsskillnader uppger hon. Enligt Himanen var det med en ny våg inom kvinnorörelsen som frågan om språk och kön uppmärksammades, vilket ökade intresset för forskning på området. Hon anser att utvecklingen inom detta område har lett till ett nätverk av forskning och litteratur som spänner över ett stort fält av akademiska discipliner som går utanför den akademiska världen och sträcker sig långt också internationellt sett. Himanen

menar att området är tvärvetenskapligt med flertalet bidrag bl.a. från psykologi, sociologi, lingvistik, talkommunikation, antropologi, litteraturvetenskap, pedagogik och kvinnostudier.

I *What makes a linguistics feminist?* delar forskaren Deborah Cameron (1992) in forskningen av språk och kön utifrån tre perspektiv eller hypoteser med utgångspunkt av de teorier som omfattas av kvinno- och könsforskningen i stort: För det första: *Deficit*, bristhypotesen, vilken innebär att kvinnors språkbruk har brister och är sämre än mäns, där Otto Jespersens essä *The Woman* från 1922 kan räknas som ett verk av en tidig representant för detta perspektiv. För det andra: *Dominance*, dominanshypotesen, vilken går ut på att mäns makt och dominans över kvinnor avspeglas i språket på flera sätt. Lis Jacobsens *Kvinde og Mand. En sprogstudie fra dansk middelalder* skriven 1912 redogör för den här hypotesen. För det tredje: *Difference*, skillnadshypotesen eller särartsperspektivet, som betonar att kvinnors och mäns språk skiljer sig åt eftersom kvinnor och män tillhör skilda kulturer. Ett typexempel av detta perspektiv är Gustav Cederschiölds *Om kvinnospråk* från 1900.

Nordenstam (2003:15) diskuterar uppsatsen som ovan nämnda Lis Jacobsen skrev 1912 där hon studerade ord och uttryck för *kvinna* och *man* i texter från medeltiden. Jacobsen upptäckte då enligt Nordenstam att kvinnor blev språkligt representerade som könsvarelser, att de blev omtalade och karakteriserade utifrån en relation till en man, medan män blev karakteriserade utifrån sina relationer till samhället. Nordenstam klargör för hur dessa förhållanden var tydligare i medeltiden än nu men att problematiken kvarstår; de positioner män och kvinnor har i samhället i dag återspeglas i den semantiska asymmetrin i språket. Nordenstam anser att vi alltså kan se i exempelvis lexikon hur fast den manliga hegemonin är befäst i språket. Hon jämför då synonymer för *man*: ”make” och ”karlaktarl” med synonymer för *kvinna*: ”flicka, hustru, gumma, käring, demimond, slampa, glädjeflicka” och ”argbigga”. Nordenstam (2003:35-36) förstärker ytterligare sina argument med de amerikanska studierna från mitten av 1970-talet som visar att kvinnor och män benämns olika i talspråk och dialekter, och som även tidigare nämns att ord för *kvinna* och *man* ser olika ut i synonymlexikon. Hon tillägger att många nedsättande ord för kvinnor härstammar från ord med neutral betydelse. Kerstin Nordenstam diskuterar utifrån detta hur språket har en stor betydelse i alla kulturer.

Deborah Cameron gör tydligt i *The Feminist Critique of Language* (1998) att det är med hjälp av språket som betydelser och värderingar skapas och sedan överförs till nya generationer. Hon anser därför att är viktigt att undersöka hur genus- eller könsfrågor framställs i språket, likväl som andra representativa system, t.ex. bildkonsten, vilken ger oss nyckeln till hur kvinnor och män placeras i en viss kultur, och det skapar även sätt till att hålla kvinnorna på plats.

2.2 Faran med generaliseringar och stereotyper

Enligt Adelswärd (1999:206-207) är en stereotyp en allmänt omfattad föreställning om utmärkande egenskaper hos alla som tillhör en viss grupp. Denna grupp påstås hon utgörs av människor vilka kan tillhöra samma nation, kön eller religion. Även om en stereotyp innehåller en viss faktisk kunskap – den kan vara sann i någon mening – anser Viveka Adelswärd, professor och samtalsforskare vid Linköpings universitet, vill hon understryka faran då denna bild styrs av individer ur en viss grupp utan att man närmare prövar om den är korrekt. Trots att stereotyper inte behöver vara direkt falska så är de alltid övergeneraliserade, Adelswärd påstår att detta är anledningen till att de bara är delvis sanna eftersom stereotypa drag aldrig kan återfinnas hos alla de individer i den grupp man talar om. Hon menar att en stereotyp förvisso kan förenkla hanteringen av intryck från omvärlden, men den påverkar inte bara uppfattningen om hurdana vissa andra "är" utan också hurdana de "bör" vara enligt Viveka Adelswärd.

Hon betonar dessutom att vi oftast skapar och använder stereotyper om minoritetsgrupper, det vill säga sådana som är socialt underlägsna och/eller stigmatiserade. Med denna anledning argumenterar hon för att det inte är helt otroligt att det finns fler kvinnliga stereotyper än manliga.

3. Material

Jag har analyserat fyra texter i ett urval av två tidningar: *Femina* och *amelia*. Dessa fyra texter består av ledarna i respektive tidning och en artikel i vardera tidningen. Artiklarna valde jag för att de tydligt tar ställning för ett främjande av starka kvinnor. Bakgrunden till att jag valt att analysera tidningarna *Femina* respektive *amelia* är att de båda tidningarna tydligt riktar sig till målgruppen kvinnor.

Tidningen *Femina* riktar sig till en målgrupp bestående av kvinnor mellan 30-80 år. *Feminas* huvudmålgrupp är 40-åriga kvinnor "som är välutbildade och intresserade av allt från mode till litteratur" vilket jag fick information om via den kontakt jag tog med tidningen.

Tidningen *amelias* målgrupp består av kvinnor mellan 25-50 års ålder, men läsarna representeras till mestadels av 25-35 åringar i storstadsområdena: Stockholm, Göteborg och Malmö, vilket framgår av tidningens hemsida.

Jag har valt att analysera *Femina* Nr 9, september 2004 och *amelia* Nr 20, 16 september 2004. Jag antar att det finns en rad förväntningar på säsongsteman i alla tidningsnummer

under året. Detta framträder säkert klarast i de numren som kommer ut före jul och inför sommaren med jul- respektive sommarteman. Jag anser att septembernumret inte har fullt så klara riktlinjer i sina teman som i de två exemplen ovan. Här kan jag ana att det ska handla om höstmode och litteratur, men jag har ändå känslan av att tidningen ger mer utrymme till annat innehåll.

Tidningen *Femina* har ett omfång på 215 sidor. Jag har valt ut ledaren 'I kålrotens tecken' som är skriven av chefsredaktören Lisbeth Lundahl och består av en sida, sida 3, med ett omfång på 45 rader brödtext samt en rad bestående av rubrik.

Den andra särskilt utvalda texten i denna tidning handlar om 'Marie Göranzon' och har ett omfång på 4 sidor (s.74-77) på sammanlagt 277 rader. Sidorna är rikt illustrerade med bilder som upptar stora ytor angående sidomfånget. Till detta tillkommer en ingress på 5 rader som jag väljer bort i min analys för att koncentrera mig på brödtexten. Bildtexter och två rubriker bestående av två citat från brödtexten har jag också valt bort ur mitt material. De två rubrikerna finns redan med i texten så därför anser jag att de inte tillför något nytt till brödtextens form eller innehåll.

Tidningen *amelia* har ett omfång på 171 sidor och med denna tidning medföljer en bilaga på 31 sidor. Jag har liksom ovan valt ut ledaren som heter: 'Hjälp, ge mig stil!' som är skriven av chefsredaktören Amelia Adamo och består av en sida, sida 3, med ett omfång på 91 rader brödtext samt en rubrik. Över rubriken finns ytterligare en större rubrik och även en slogan under ledarens brödtext. Eftersom dessa tycks finnas i flera nummer av *amelia* och inte är unika för vare sig denna ledare eller detta nummer väljer jag att ta bort dem ur mitt material. Motsvarande finns heller inte i *Femina*, vilket ger ytterligare skäl att inte inkludera den i min undersökning.

Den andra särskilt utvalda texten i tidningen, 'De gjorde underarbetet – feministerna Elin, Elisabeth och Ada på Fogelstad,' har ett omfång på 4 sidor (s.70-74, vilket är fem sidor men varav en är en helsida reklam) på sammanlagt 284 rader. Reportaget är även här illustrerat med bilder som upptar stora ytor angående sidomfånget. För att koncentrera mig på brödtexten väljer jag bort ingressen på 16 rader liksom bildtexter och citat från brödtexten. Efter artikeln följer en kort tillhörande intervju med en kvinna vars mamma var en av Fogelstadkvinnorna. Den bortfaller ur mitt material av den anledningen att jag måste begränsa mitt material och att den inte tillför något av större värde till min undersökning. Någon motsvarande intervju finns inte i *Femina* och därav ännu en anledning till dess bortfall.

Viktigt att ha i åtanke vad det gäller detta material är att ledarna skiljer sig omfångsmässigt åt, *amelias* har nästan det dubbla omfånget i jämförelse med *Feminas*, och om inte detta uppmärksammas så kan analysen och resultatet framstå som missvisande.

4. Metod och materialbearbetning

Jag kommer att analysera ledaren och därefter artikeln i de respektive tidningarna för att få fram bilden av hur dessa tidningar framställer kvinnan. Jag ska analysera ledarna och artiklarna genom innehållsanalys för att ta reda på om bilden av kvinnan i ledarna även genomsyrar innehållet i artiklarna. Som avslutning kommer jag att jämföra de två tidningarna sinsemellan.

Jag kommer att genomföra innehållsanalyserna genom att använda mig av delar i Hellspong och Ledins (1997) analysmodell för textanalys, som är en analysmetod för brukstexter. Genom att använda sig av textanalys kan man granska texters form, innehåll, relation och stil. Denna analysmetod ger möjligheten att titta på texter ur stora och små perspektiv, såväl med kontextuella och retoriska utgångspunkter för att slutligen åstadkomma en färdig analys och därtill kritik.

Enligt Hellspong och Ledin (1997:259) är texter ”ett resultat av vissa sociala förhållanden: av maktförhållanden inom vissa institutioner, av de sociala roller och syften som deltagarna agerar efter, av det aktuella mediets förutsättningar, av genrekonventioner m.m. Men samtidigt kodas de sociala förhållandena på ett visst sätt i en viss text och blir delvis ett resultat av texten. Texter bidrar till att etablera, vidmakthålla och förändra de sociala förhållanden som de har sitt upphov i. Vi skulle kunna säga att en text ytterst är en förhandling om hur samhället ser ut”. Hellspong och Ledin redogör för hur den kritiska textanalysen kräver en dialektisk relation. De beskriver detta i form av ett ömsesidigt beroende, mellan språk och samhälle och mellan text och kontext, samt att detta kallas för en konstruktivistisk språksyn.

Hur en text konstruerar sitt innehåll kallar Hellspong och Ledin (1997:154ff) för dess ideationella struktur och de skiljer då på tre huvudpunkter i analysen. För det första: *teman* eller ämnen som t.ex. textens *makrotema* vilket är textens huvudämne, och textens *mikrotema* som är teman för meningar, stycken eller avsnitt. Makrotema och mikrotema är ord med en relativ betydelse. De kan båda gälla för olika nivåer i en och samma text, så vad

som är mikroteman i förhållande till hela texten kan vara makroteman för mindre delar av den.

För det andra: *propositioner* eller påståenden som framställer de olika delarna i texten kring sina teman. På så vis hör teman och propositioner ihop. Det finns även en *makroproposition* för hela texten, vilket är ett påstående som anger kärnan i textens innehåll.

För det tredje: *perspektiv* eller textens synvinklar på sitt ämne. Det är en redogörelse för *perspektivmarkörer* som t.ex. *subjektsperspektiv* som förklarar vem som ser och varifrån, eller *jämförelseperspektiv* som innebär att vissa förhållanden ses i ljuset av andra.

Ledin och Hellspong definierar *mikroteman* som teman för meningar, stycken eller avsnitt. Jag kommer att utgå ifrån den definitionen i min analys, men jag kommer dessutom att vidga definitionen av begreppet mikrotema ytterligare med att lägga till *ämnksområden*. Det väljer jag att göra för att analysen av de stora artiklarna ska bli mer lättöverskådlig.

Jag kommer att presentera ett eller flera makroteman, och en eller flera makropropositioner för varje hel text, samt ett större antal mikroteman och mikropropositioner för avsnitt eller ämnksområden i texten.

Jag ska analysera hur texterna skapar en bild av kvinnan. Textens *konstruktion av kvinnan* är min tolkning av hur teman och propositionerna tillsammans med andra fragment i texten konstruerar en bild av kvinnan, eller som i ett av fallen (artikeln i amelia) kvinnorna i texten.

Jag kommer att analysera och redogöra för innehållet i samtliga texter: ledarna och de utvalda artiklarna i *Femina* och *amelia*. Jag kommer att presentera resultatet av innehållsanalysen med en introduktion av texten, en redogörelse för *teman* och *propositioner* i texten, samt textens *konstruktion av kvinnan*. Genom denna form av analys anser jag att textens innehåll och bild av kvinnan blir framträdande.

5. Resultatet

Här följer en redovisning av resultatet av mina analyser. Först presenteras innehållsanalysen av *Feminas* ledare, och därefter analysen av artikeln i *Femina*. Därefter kommer en resultatredovisning av innehållsanalysen av *amelias* ledare och slutligen analysen av *amelias* artikel. I innehållsanalysen kommer jag att analysera texternas innehåll genom att ta fram *teman* och *propositioner* i texten, samt min tolkning av *kvinnans konstruktion* i texten. Nedan följer en närmare presentation av analysformerna.

5.1 Feminas ledare: I kålrotens tecken

Ledaren inleder läsningen av tidningen och skapar genast en känsla av förväntningar på tidningens fortsatta innehåll. Denna ledare ger dels en presentation av tidningen och dels en presentation av chefsredaktören. Texten är personlig med sina referenser till chefsredaktören själv, och informativ angående tidningens innehåll.

5.1.1 Teman i Feminas ledare

Textens makrotema: Den dubbelarbetande mamman.

Makrotemat för hela texten kommer fram redan från början i texten då vi direkt sätts in i skribentens situation på arbetet. Hon arbetar när hennes barn ringer hemifrån för att få hjälp att mätta deras hunger. Texten beskriver därefter skribentens syn på hemlagad mat och hur den bl.a. kan öka familjekänslan. Som en följd av detta redogör hon även för hur tidningen Femina har gett, och fortfarande ger henne och läsaren bra recept.

Textens första mikrotema (rad 2-17): Problemet med att ha rollen som mamma även när man arbetar.

Mikrotemat framgår av texten direkt då hennes barn ringer till henne på arbetet ”och hojtar: Vi svälter!”. Då hon svarar sina barn beskriver hon sitt svar som ”rationellt och pedagogiskt” samtidigt som hon sitter ”med ett öga på en trilskande rubrik på bildskärmen”. Hon fortsätter sin dialog med barnen och möter samtidigt mothugg från sina kollegor p.g.a. sitt val av kålrot. Därefter försvarar hon sitt val av kålrot genom att ”Rotmos är gott. Och lika enkelt som att mikra fiskpinnar och slå upp ett glas rödvin. Det måste visserligen koka ett tag med då hinner man ju göra en massa annat under tiden...”. På så vis beskriver texten hur skribenten har sina tankar både på sitt arbete och på sitt hem på samma gång.

Textens andra mikrotema (rad 18-24): Värdet av hemlagade middagar.

Mikrotemat blir tydligt i texten då skribenten skriver: ”Hemlagade middagar är mer än njutning för stunden, det är en långsiktig investering i hälsa och i familjekänsla. Vi hör ihop – alltså lagar och äter vi mat tillsammans”. På så vis förklarar hon varför hon lagar hemlagade middagar. Hon förtydligar detta tidigare i texten: ”Mycket har jag gett upp av fina husliga ambitioner. Det toppstädade, välstrukna, krattade och pyntade. Men lagad mat tänkte jag framhärda med ett tag till”.

Textens tredje mikrotema (rad 25-46): Tidningen Feminas betydelse för arbetande mödrar.

Skribenens syn på matens betydelse beskrivs i detta mikrotema, och hon beskriver det som en enkel *vardagsfilosofi*. I den har ”jag haft en pålitlig vän i Femina genom åren – långt innan jag började jobba här själv”. Hon beskriver recepten i tidningen som *geniala*. Hon redogör även för att hon ”använder dem fortfarande”. Därefter berättar hon i texten att: ”Snart går vi in i kålrotens tid. [...] Redan i det här numret hittar du läckra recept” vilka beskrivs med exempel. Slutligen framgår det av texten att det finns mer mattips än vad som nämns vid exempel: ”Med mera, med mera” samt en uppmaning till läsaren: ”Riv ur, spara, laga och njut!”

5.1.2 Propositioner i Feminas ledare

Textens makroproposition: Femina gör skribenten till en bättre mamma.

Makropropositionen för hela texten byggs upp redan från början i texten. Först sätts vi in i skribentens situation på arbetet, när hennes barn ringer hemifrån för att få hjälp av sin mamma för att mätta deras hunger. På så vis framgår det av texten att hon arbetar och samtidigt är mamma. Texten beskriver därefter kvinnans syn på hemlagad mat, bl.a. hur den är en investering i familjekänsla. Därefter redogör hon för hur tidningen Femina har gett, och fortfarande ger henne och läsaren bra recept. I texten står det även att hon använder de gamla recepten fortfarande.

Det framgår tydligt i texten att hemlagad mat bidrar med en ökad familjekänsla, och att Femina levererar recept på mat. Alltså bidrar Femina till att hon kan laga mat med sin familj, på så vis talar texten om att hon blir en bättre mamma av Femina.

Textens första mikroproposition (rad 2-17): Det är konfliktfyllt att vara arbetande mamma, och kvinnorna får lätt dåligt samvete.

Mikropropositionen framgår av texten direkt då hennes barn ringer till henne på arbetet och uttrycker: ”Vi svälter!”. Hon svarar sina barn på ett sätt som hon beskriver som ”rationellt och pedagogiskt” vilket jag uppfattar som ett bra sätt att bemöta sina barn på. Hon är på arbetet men fortsätter ändå sin dialog med barnen, och samtidigt möter hon mothugg från kollegorna angående hennes val av kålrot. Hon försvarar sitt val av kålrot genom att det är gott. ”Och lika enkelt som att mikra fiskpinnar och slå upp ett glas rödvin.” Hon håller med om att: ”Det måste visserligen koka ett tag med då hinner man ju göra en massa annat under tiden...”. Detta talar om att hon inte ser tiden som ett hinder utan istället ser den som en möjlighet till

att vara effektiv och få saker gjorda, vilket jag upplever som ett vanligt sätt att tänka som vuxen och mamma.

Textens andra mikroproposition (rad 18-24): Hemlagade middagar stärker familjekänslan.

Mikropropositionen framträder i texten när skribenten beskriver hemlagade middagar: ”Hemlagade middagar är mer än njutning för stunden, det är en långsiktig investering i hälsa och i familjekänsla. Vi hör ihop – alltså lagar och äter vi mat tillsammans”. Hon förklarar på så vis att hemlagade middagar stärker familjekänslan, och bakgrunden till hennes prioritering är: ”Mycket har jag gett upp av fina husliga ambitioner. Det toppstädade, välstrukna, krattade och pyntade. Men lagad mat tänkte jag framhärda med ett tag till”.

Textens tredje mikroproposition (rad 25-46): Tidningen Femina hjälper skribenten och läsaren att investera i familjekänsla genom att tidningen ger ut recept.

I den andra makropropositionen redogör skribenten för matens betydelse genom att beskriva att den är en ”långsiktig investering” i familjekänsla, och här i den tredje makropropositionen är detta en enkel *vardagsfilosofi* som bibehållits av Femina under en lång tid. Hon beskriver recepten i tidningen som *geniala* och att hon ”använder dem fortfarande”. Hon påpekar att: ”Snart går vi in i kålrotens tid. [...] Redan i det här numret hittar du läckra recept” vilka framgår av exempel. Det visar sig i texten att det finns ännu fler mattips i tidningen än vad texten nämner, och därefter kommer uppmaning till läsaren: ”Riv ur, spara, laga och njut!” Jag ser det som en möjlighet för skribenten att tala om att läsaren kan investera i familjekänsla på samma sätt som skribenten gör.

5.1.3 Konstruktionen av kvinnan i Feminas ledare

Denna text konstruerar bilden av kvinnan som en dubbelarbetande kvinna: som har ansvaret för sina barn hemma samtidigt som hon sitter och arbetar på sitt arbete. Då hon vill vara en god mor genom att hjälpa sina barn med maten möts hon av arga blickar från sina medarbetare. Dubbelarbetet för med sig skuld känslor, både gentemot familj och gentemot kollegor. Då hon hjälper barnen maten, så gör hon det för att finnas till för sina barn, men samtidigt kan hon få för sig att kollegorna anser att hon försakar sin arbetstid till annat. Jag förmodar att hon kan känna på samma vis gentemot sina barn då hon inte finns hemma hos dem och kan laga maten med dem. Därutav skapar denna situation känslor av otillräcklighet och skuld oavsett var hon befinner sig eller hur hon väljer att agera. Jag reflekterar även över

hur naturligt ”dubbelarbetet” framstår i texten: att den situation hon befinner sig i på arbetet och det fokus hon trots det har på sina barn inte upplevs konstig. Istället framstår hon hantera situationen mycket väl, som exempelvis när hon svarar sina barn, och då försvarar sin mammaroll när hon bemöter kollegornas reaktioner.

När man bildar relationer finns det en tendens att skapa en vi-och-dom-känsla för att identifiera sin egen grupp. Detta framkommer i detta fall i kollegornas reaktioner; deras sätt att förkasta hennes val av *Kålrot!*. Då inger den situationen känslan av att skribenten söker medhåll hos oss läsaren och indirekt skapar ett motstånd till dem som klankar ner på hennes val av mat. ”Rotmos är gott [...] Det måste visserligen koka ett tag men då hinner man ju göra en massa annat under tiden...” Detta tyder på hur valet av rotmos även ökar möjligheten till att vara effektiv och hinna med mer.

Det beskrivs väl i texten hur hon prioriterar lagad mat, hur det bidrar med hälsa och familjekänsla genom att stärka deras gemenskap. I texten framgår hur Femina har bistått henne med recept under en lång tid och hur högt hon värderar dem. Hon redogör för hur denna tidning (som ledaren står i) har mängder av recept att erbjuda läsarna. Slutligen uppmanar hon sina läsare att använda de recepten och laga mat. Indirekt talar texten om för läsaren att Femina erbjuder läsarna recept så även de kan investera i hälsa och familjekänsla eller åtminstone ta del av den positiva upplevelsen lagad mat kan medföra.

Skribenten nämner även att hon har givit upp mycket av ”fina husliga ambitioner” vilka hon definierar som: ”Det toppstädade, välstrukna, krattade och pyntade”, men att hon har för tanke att hålla fast vid ”lagad mat” ett tag till. Texten talar på så vis om att det finns indirekta förväntningar på skribenten angående fina husliga ambitioner.

Dessutom definierar hon lagad mat som en enkel ”vardagsfilosofi” som sedan ger hälsa och familjekänsla, vilket framstår eftersträvansvärt i mina ögon som läsare. Konstruktionen av kvinnan i denna text är en dubbelarbetande kvinna som värnar om sin familj – dess hälsa och sammanhållning. Det är så skribenten beskriver sig själv och skapar en bild av ett kvinnligt ideal.

5.2 Feminas artikel: Marie Göranson

Jag har valt denna artikel för att den skildrar en kvinna, och på så vis konstruerar en bild av kvinnan. Liksom jag redogjorde för i kapitlet för metod och materialbearbetning så består

artiklarnas mikroteman av ämnesområden för att analysen av hela texten ska bli mer lättöverskådlig.

5.2.1 Teman i Feminas artikel

Textens makrotema: Marie Göranzon.

Makrotemat för hela texten är Marie Göranzon, en kvinna som allmänheten känner till p.g.a. hennes yrke som skådespelare, vilket artikeln tar fasta på. Texten ger bilden av Marie Göranzon som en stark kvinna med starka synpunkter på omvärlden.

Textens första mikrotema: Marie Göranzons relation till maken Jan Malmsjö.

Mikrotemat framkommer tidigt i texten med en beskrivning av Marie Göranzons relation med sin make Jan Malmsjö, som målas upp i form av "ett maratonlopp". Det förstärks när hon reagerar med besvikelse på frågan: "Hur är det att vara gift med Jan Malmsjö?". I texten beskrivs det som "den värsta" frågan Marie Göranzon visste. Vilket innebär att hon blir beskriven i egenskap av att vara sin makes hustru, istället för den hon är.

Temat fortsätter när skribenten berättar om att Marie Göranzon inte ser några "avigsidor med kändisskapet" längre. "Men i början av karriären, då kunde det som sagt kännas jobbigt att få spela andrafiolen bakom mannen." Enligt texten anser Marie Göranzon att: "Den tiden var styrd av makens umgänge." I texten klargörs det ytterligare med:

"- Något av det värsta jag visste var att sitta och höra tråkiga middagskonversationer när ingen någonsin vände sig till mig. I dag ställer jag inte upp på sådant som inte intresserar mig. [...]

- Män, [...] talar av någon ohejdad vana gärna till andra män, oftast till män med status. Kvinnor i sällskapen kan få finna sig i att vändas en axel." Detta beskriver Maries åsikter om att spela andrafiolen.

Textens andra mikrotema: Marie Göranzon och teatervärlden.

Det andra mikrotemat är Marie Göranzons starka åsikter om teatern: "Teatervärlden, den bakom kulisserna, är manligt hierarkisk och konservativ. [...] Eller stenålders för att använda hennes eget rättframma språk". Marie Göranzons åsikter beskrivs närmare med att: "Teatern är styrd av män, en samling galna idioter som inte inser att alla karaktärer behövs. Under fyrtio år har egentligen ingenting förändrats mer än att kvinnorna är aktivare i kommittéer och arbetsgrupper men det är ingenting som gynnar dem på scenen. Hon säger att de manliga rollerna nästan alltid utses först. Sedan ska männen paras ihop med tjugo år yngre ingenyer

så att gubbarna slipper känna sig gamla.’” Texten har kraftfulla termer i sättet att uttrycka Marie Göranzons åsikter om teaterns hierarki, vilken enligt texten håller kvinnorna på plats, och främjar männen.

Texten kommenterar även dagens skönhetsideal utifrån Marie Göranzons yrkessfär. ”Förr var skönhetsidealen inte lika påtagliga. Ta till exempel Margaretha Krook och Ulla Sjöblom, de var ju stiliga kvinnor men inte sockersöta. I dag ska alla se likadana ut, fula flickor göra sig icke besvär.”

Texten avslöjar även att en viss osäkerhet har funnits hos Marie Göranzon. Hon har spelat ”den tre timmar långa monologen i ’Kajakkvinnan’ 1982 men hon blir nervös av att folk inte har något annat att titta på än henne själv. ’Och tänk om det inte sålts biljetter, då hade ju allt hängt på mig’.” Genom detta skapar texten en bild av hennes osäkerhet, men den talar även om att detta var för över tjugo år sedan. Det återkommer sedan i texten då hon minns tillbaka på sin första intervju: ”hon var livrädd att inte lägga orden rätt, att det skulle verka malligt och märkvärdigt om det lästes hemma i Linköping”. Texten talar på så vis om att osäkerheten var värre förr.

Textens tredje mikrotéma: Marie Göranzon och resonemang kring överheten.

Mikrotemat framkommer i texten när skribenten redogör för Marie Göranzons syn på omgivningen i stort. Skribenten beskriver bl.a. åsikterna om att: ”Fjäsk för överheten kan reta henne till vansinne”. Hon tydliggör denna beskrivning närmare i texten genom att referera till Marie Göranzons uttalande: ”Se på fjantandet kring kungahuset, se så löjligt, [...] De borde fjäskas för dem i marginalen i stället, de som sliter och jobbar livet ur sig men ändå aldrig får näsan över vattnet.” Det blir ännu tydligare när hon fortsätter att föra sitt resonemang: ”Jo, hon har träffat kungen och drottningen. Jan Malmsjö pratade med kungen, så det fick bli Marie och Silvia. Det kallpratades och eftersom att det är bland det tråkigaste Marie Göranzon vet lämnade mötet inget djupare intryck.” På så vis får läsaren klart för sig vad Marie Göranzon tycker om ”fjäsk för överheten”.

Textens fjärde mikrotéma: Marie Göranzons familj och vänner.

I texten framkommer detta mikrotéma vid fler tillfällen, bl.a. när skribenten redogör för Marie Göranzons uppväxt med hennes lillasyster och storebror: ”De växte upp på familjens hotell i Linköping. Föräldrarna ’fanns alltid men ändå inte’.” Därefter berättar texten mer hennes familj – om hennes pappa: ”ja, han irrade väl mest omkring, festade mycket. Han var före detta musiker, charmig och bohemisk. [...] I grunden är jag nog lik honom fast jag är mest

präglad av mamma och mormor.” Texten framhäver att hennes farmor var ”adlig och uppnäst.” Skribenten redogör för hur Marie Göranson själv sammanfattar detta: att hon troligen är ”en mix av alltsammans”. Texten beskriver hur Marie Göranzons uppväxt med familjens skilda bakgrunder har präglat henne genom att hon saknar ”klasstillhörighet”. Hon menar att det ”kan skapa både ångest och oro. Det kan vara fruktansvärt att alltid se allting från alla sidor. Jag kan ha starka åsikter men partipolitiskt är jag en vilde”.

Vidare i texten beskrivs bilden av Marie Göranson som en kvinna som värnar om sin familj. Hon är inte rädd för att ställa krav på sina familjemedlemmar, men menar inget illa om det uppfattas fel. ”Marie Göranson mår dåligt om relationerna inom familjen inte är bra. ’Jag kan ju vara väldigt krävande och ta i hårt, men blir fort ångerfull’.” Marie Göranson bryr sig om sin familj och värnar även om hennes integritet: ”Privat är Marie Göranson öppen men ända till det innersta släpps man inte...”.

Texten beskriver Marie Göranzons syn på vänskap: ”Privat väljer jag människor som lockar fram mina bästa känslor, som engagerar och inspirerar, som man kan spänna bågen mot och utmana” samt att de oftast har ”olika åsikter”.

I texten nämns Lena Nyman som en av Marie Göranzons vänner, och att de spelar i en pjäs mot varandra. Deras samspel beskrivs som ”kvinnokraft”:

”- Med Lena uppstår aldrig några incidenter, aldrig några fajter”.

5.2.2 Propositioner i Feminas artikel

Textens makroproposition: Marie Göranson är en stark kvinna.

Makropropositionen för hela texten är bilden av Marie Göranson som en stark kvinna med starka åsikter om omvärlden. Åsikterna om att män helst talar med andra män, att teatern är styrd av män, att hon blir vansinnig över fjäskandet för överheten och att hon ställer krav på sin omgivning. Dessa åsikter kommer fram i texten som i stora drag redogör för Marie Göranson som skådespelare, hennes syn på teatern, relationen med Jan Malmsjö, samt relationen till både sin övriga familj och sina väninnor. Textens makropropositioner för ämnesområden förstärker denna makroproposition.

Textens första mikroproposition: Marie Göranson tycker inte om att spela andrafiolen i gemenskapen med män.

I texten beskrivs ”den värsta” frågan Marie Göranson visste: ”Hur är det att vara gift med Jan Malmsjö?”. Det är tydligt att hon vill bli respekterad för den hon är och inte med epitetet någons fru.

Texten berättar att Marie Göranson inte ser några ”avigsidor med kändisskapet” längre. ”Men i början av karriären, då kunde det som sagt kännas jobbigt att få spela andrafiolen bakom mannen.” Detta tydliggörs ytterligare i texten: ”Den tiden var styrd av makens umgänge.”

Följande uttalande klargör Marias åsikter om att inte känna sig respekterad:

”- Något av det värsta jag visste var att sitta och höra tråkiga middagskonversationer när ingen någonsin vände sig till mig. I dag ställer jag inte upp på sådant som inte intresserar mig. [...] - Män, [...] talar av någon ohejdad vana gärna till andra män, oftast till män med status. Kvinnor i sällskapen kan få finna sig i att vändas en axel.” Det uttalandet stärker denna mikroproposition.

Textens andra mikroproposition: Teatern är styrd av män.

I texten står det om Marie Göranzons syn på teatern: ”Teatervärlden, den bakom kulisserna, är manligt hierarkisk och konservativ [...] Eller stenålders för att använda hennes eget rättframma språk”. Den åsikten beskrivs ännu mera. ”Teatern är styrd av män, en samling galna idioter som inte inser att alla karaktärer behövs. Under fyrtio år har egentligen ingenting förändrats mer än att kvinnorna är aktivare i kommittéer och arbetsgrupper men det är ingenting som gynnar dem på scenen. Hon säger att de manliga rollerna nästan alltid utses först. ’Sedan ska männen paras ihop med tjugo år yngre ingenyer så att gubbarna slipper känna sig gamla’.” Enligt texten styr männen teatern medan kvinnorna hålls på plats.

Textens tredje mikroproposition: Fjäskandet för överheten som exempelvis på det sätt det fjäskas för kungahuset är vansinnigt.

I texten beskrivs Marie Göranzons åsikter: ”Fjäsk för överheten kan reta henne till vansinne”. I texten refereras Marie Göranzons uttalande: ”Se på fjantandet kring kungahuset, se så löjligt, [...] De borde fjäskas för dem i marginalen i stället, de som sliter och jobbar livet ur sig men ändå aldrig får näsan över vattnet.” Texten fortsätter att beskriva hennes åsikt: ”Jo, hon har träffat kungen och drottningen. Jan Malmsjö pratade med kungen, så det fick bli Marie och Silvia. Det kallpratades och eftersom att det är bland det tråkigaste Marie Göranson vet lämnade mötet inget djupare intryck.” På så vis höjer hon verkligen inte kungen och drottningen över någon annan.

Textens fjärde mikroproposition: Marie Göransons saknar klasstillhörighet från barndomen, och hon är inte rädd att ställa krav på sin familj och väljer vänner med karaktär.

Skribenten redogör för Marie Göranzons familj under hennes uppväxt och sammanfattar på vilket sätt hon har formats av sin bakgrund: att hon troligen är "en mix av alltsammans". Texten redogör för hur Marie Göranzons uppväxt med familjens skilda bakgrunder har präglat henne genom hennes avsaknad av "klasstillhörighet".

Det blir tydligt i texten att Marie Göranzon inte är rädd för att ställa krav på sina familjemedlemmar. Hon menar inget illa om det uppfattas fel. "Marie Göranzon mår dåligt om relationerna inom familjen inte är bra. 'Jag kan ju vara väldigt krävande och ta i hårt, men blir fort ångerfull'."

De egenskaper som Marie Göranzon uppskattar hos bekanta beskrivs i texten. De tyder på karaktär: "Privat väljer jag människor som lockar fram mina bästa känslor, som engagerar och inspirerar, som man kan spänna bågen mot och utmana" samt att de oftast har "olika åsikter".

5.2.3 Konstruktionen av kvinnan i Feminas artikel

Texten konstruerar en bild av kvinnan – Marie Göransson, som en stark kvinna med kraftfull karaktär men som ändå inget ödmjukhet. Den klara bilden av kvinnan i denna text är hennes starka åsikter gällande kvinnliga och samhällseliga ideal i förhållande till sitt yrke, relationer med väninnor och familj, samt maken.

Åsikterna som framträder i texten är: att män helst talar med andra män, att teatern är styrd av män, att hon blir vansinnig över fjäskandet för överheten och att hon ställer krav på sin omgivning. Dessa åsikter kommer fram i texten som i stora drag redogör för Marie Göranzon som skådespelare, hennes syn på teatern, relationen med Jan Malmjö, samt relationen till övrig familj och sina väninnor.

Denna text berättar om en stark kvinna med karaktär, som är starkt präglad av sitt liv och erfarenheten det gett henne. Hennes säkerhet är inte medfödd, den har kommit med åren. Jag syftar på hennes rädsla för att låta märkvärdig vid hennes första intervju, med tanke på hur det skulle upplevas då det lästes hemma i Linköping. Hur hon har vandrat från att ha spelat andrafiolen till maken till att ha kommit ifatt. Marie Göranzon har starka värderingar som hon står för och handlar därefter.

5.3 amelias ledare: - Hjälp, ge mig stil

Denna ledare inleder tidningen *amelia* och skapar vissa förväntningar på tidningens innehåll. Ledaren presenterar chefredaktören och tidningens innehåll. Texten är personlig med referenser till chefsredaktören själv och informativ angående tidningens innehåll. Denna text har inte ett utan två makroteman i texten, därför även två makropropositioner.

5.3.1 Teman i amelias ledare

Textens första makrotema (rad 1-59): Smink- och klädproblem.

I texten framkommer makrotemat för första delen av texten genom att den beskriver problematik kring det yttre. Texten beskriver svårigheter med att sminka sig rätt, och därefter svårigheter med att klä sig rätt och att hitta sin stil.

Det första mikrotemat av textens första makrotema (rad 2-28): Svårigheter med att sminka sig på ett bra sätt.

Mikrotemat görs tydligt när skribenten beskriver sig själv i termer som *påskkärring* när hon anser sig vara *översminkad*. Hon redogör även för att det "anses vulgärt" om man är översminkad. Skribenten förklarar och beskriver även svårigheterna med att sminka sig genom att referera till andra. Hon drar exempelvis paralleller till hur det var förr när *kvinnor från öststaterna* sminkade sig för mycket och att det nu är *de italienska TV-hallåorna*, och deras *nyhetsuppläsare* som ser ut som om de är "på väg till disco". Skribenten tillägger därtill att dessa kvinnor "skulle behöva läsa reportaget på sid 85".

Det andra mikrotemat av textens första makrotema (rad 29-59): Svårigheter med att klä sig på ett bra sätt.

Mikrotemat tydliggörs när skribenten refererar till sin egen make som kommenterar hennes inköp av kläder. Han anser att hon redan har en "hel garderob som bågna", medan hon undrar: "varför det känns som om jag aldrig har något att sätta på mig?". Då introducerar skribenten "amelias stilskola som hjälper mig och dig (om du vill) att hitta ditt rätta kläd-jag (sidan 45)". Hon fortsätter med: "I min klädvärld är det sällan som något som passar ihop" och beskriver ett par färgstarka inköp, och hur hon sedan får svårt att "kombinera det med resten". Hon kommenterar sin färgstarka stil med: "min omgivning är rätt van och blir mer oroad när jag någon gång kommer i beige. Då tror de jag är sjuk". Därefter kommenterar hon

svenska kvinnors stil: ”Men det brukar knappast vara överdekoration som är problemet för svenska kvinnor, snarare dragningen till det diskreta, ett slags jantetänkande: ’Du ska inte tro att du är någon som syns’. Ett säkert sätt att klä sig så man inte märks. Det stämmer inte på de fyra premiärkvinnorna på sidan 38 som visar hur man lyser upp en foajé!” På vis framträder svårigheterna med att klä sig på ett bra sätt.

Textens andra makrotema (rad 60-92): Tre kvinnor som berör.

Det andra makrotemat är i grunden en beskrivning av *tre kvinnor*. Skribenten inleder denna andra del av texten med att berätta om ett stipendium på 50 000 som delas ut varje år av tidningen till ”amelias överlevnadskvinna”. Skribenten berättar om vinnaren av stipendiet vilket är: *Izabelle Ljungquist* som beskrivs som ”en skogsstark kvinna”. Hon var ”allvarligt handikappad” då hon ”som bebis placerades på barnhem eftersom hennes föräldrar knarkade”. Det hänvisas därefter till artikeln som finns längre fram i tidningen. Därefter följer en kort presentation av fotografen *Elisabeth Ohlson Wallin* som även hon beskrivs som en *skogsstark* kvinna som ”väckte enorm debatt” med ”Ecce Homo-utställningen” och ”Nu har hon fotograferat aids-katastrofen i Afrika”. Skribenten skriver: ”Blunda inte, se hennes bilder på sid 138”. Den tredje kvinnan som det ges en bild utav är *Susan Sontag*. Hon presenteras i egenskap av filosof, och författare till en bok som ifrågasätter: ”Hur mycket lidande orkar vi med” (Bokens titel är *Att se andras lidande*). Det förmedlas även en förankring till tidningens inre med ett utsatt sidnummer för recensionen. Tillsist i texten skriver skribenten: ”I amelia vill vi blanda det glittriga och lättsamma med det mörka och svåra. För precis så är livet.” Dessa kvinnor berör genom att på olika sätt behandla svåra ämnen.

5.3.2 Propositioner i amelias ledare

Textens första makroproposition (rad 1-59): Stilproblemen kan lösas med tidningens hjälp.

Makropropositionen för första delen av texten framkommer tydligt genom texten. Det börjar med en beskrivning av att det är svårt att sminka sig rätt, med redogörelsen om att det finns svar i tidningen. Därefter berättar texten om att det är svårt att finna stil i sina kläder, men likväl där kan tidningen erbjuda en stilskola.

Den första mikropropositionen av textens första makroproposition (rad 2-28): Det är svårt att sminka sig lagom.

Mikropropositionen kan förklaras med att skribenten börjar med att beskriva sig själv med termer som *påskkärring* när hon är *översminkad*, och att det ”anses vulgärt”. Skribenten redogör för svårigheterna med att sminka sig genom att dra paralleller till hur det var förr när *kvinnor från öststaterna* sminkade sig för mycket och att det nu är *de italienska TV-hallåorna*, och deras *nyhetsuppläsare* som ser ut som om de är ”på väg till disco”. Skribenten tillägger därtill att dessa kvinnor ”skulle behöva läsa reportaget på sid 85”. I texten får jag som läsare veta att jag är vulgär om jag sminkar mig för mycket och att det finns ett reportage på sida 85 som har svaren för en bättre sminkning.

Den andra mikropropositionen av textens första makroproposition (rad 29-59): Hur mycket kläder man än köper så har man aldrig något som passar.

Mikropropositionen tydliggörs när skribenten refererar till sin make som kommenterar hennes klädinköp. När han anser att hon redan har en ”hel garderob som bågnar”, undrar hon samtidigt ”varför det känns som om jag aldrig har något att sätta på mig?”. Genast introducerar skribenten ”amelias stilskola som hjälper mig och dig (om du vill) att hitta ditt rätta kläd-jag (sidan 45)”. Hon fortsätter med att beskriva sig själv: ”I min klädvärld är det sällan som något som passar ihop”. Hon anser att hennes färgstarka inköp är svåra att ”kombinera det med resten”. Hon förstärker svårigheterna med att förklara sin färgstarka stil: ”min omgivning är rätt van och blir mer oroad när jag någon gång kommer i beige. Då tror de jag är sjuk”. Därefter beskriver hon svenska kvinnors stil: ”Men det brukar knappast vara överdekoration som är problemet för svenska kvinnor, snarare dragningen till det diskreta, ett slags jantetänkande: ’Du ska inte tro att du är någon som syns’. Ett säkert sätt att klä sig så man inte märks. Det stämmer inte på de fyra premiärkvinnorna på sidan 38 som visar hur man lyser upp en foajé!” På så vis talar texten om för läsarna att det är svårt att klä sig men att amelia erbjuder sina läsare stilskolan på sida 45.

Textens andra makroproposition (rad 60-92): Tre starka kvinnor.

I textens andra makroproposition presenteras tre kvinnor som beskriver kvinnlig styrka. Först berättar skribenten om stipendiet på 50 000 till ”amelias överlevnadskvinna” som delas ut varje år av tidningen. Vinnaren av stipendiet: *Izabelle Ljungquist* som beskrivs som ”en skogsstark kvinna”. Hon var ”allvarligt handikappad” då hon ”som bebis placerades på barnhem eftersom hennes föräldrar knarkade”. Därpå följer en presentation av fotografen *Elisabeth Ohlson Wallin* som även hon beskrivs som en *skogsstark* kvinna som ”väckte enorm debatt” med ”Ecce Homo-utställningen” och ”Nu har hon fotograferat aids-katastrofen

i Afrika”. Skribenten skriver: ”Blunda inte, se hennes bilder på sid 138”. Den tredje kvinnan är *Susan Sontag*. Hon presenteras i egenskap av filosof och författare till en bok som ifrågasätter: ”Hur mycket lidande orkar vi med” (Bokens titel är *Att se andras lidande*). Tillsist i texten skriver skribenten: ”I amelia vill vi blanda det glittriga och lättsamma med det mörka och svåra. För precis så är livet.” Genom att de tre kvinnorna beskrivs som skogsstarka berättar det för läsaren att de kvinnorna är starka.

5.3.3 Konstruktionen av kvinnan i amelias ledare

Denna text konstrueras bilden av kvinnan som en sminkintresserad och klädintresserad kvinna som söker de rätta vägarna för att finna stil genom att sminka sig respektive klä sig rätt. Hon framstår inte säker i sig själv utan speglar sig istället i andras sätt att klä och sminka sig.

Texten konstruerar även bilden av de starka kvinnorna som berör svåra ämnen som bl.a. en kvinnas hårda barndom, en annan kvinna skildrar aids-katastrofen och en tredje andras lidande.

Texten framställer kvinnan utifrån skribenten själv, och på det vis hon ser på andra kvinnor och speglar sig i dem. Det är i sin tur skribenten och hennes reflektioner vi läsare tar till oss och speglar oss i. Jag anser att denna ledares konstruktion av kvinnan skapar ideal – kvinnliga eftersträvansvärda beteendemönster, som i denna text byggs upp på relationsliknande manér. Jag anser att skribenten använder sin person i egenskap av att efterlikna ett anförtröende skribenten och läsaren emellan som exempelvis då hon frågar läsaren: ”Är du en sådan som jag, som längtar efter stil, har vi här amelias stilskola som hjälper mig och dig (om du vill) att hitta ditt rätta kläd-jag (sidan 45)”.

Kvinnans osäkerhet blir väldigt tydligt i texten när vi sätts in i en vardagssituation där vi genast får bilden av den översminkade skribenten. Hon beskriver sig själv som en påskkärring och som ”rusar in på muggen på jobbet och gnuggar bort rougen, för att det ska se ut som om jag nästan inte använt något smink alls” för att undvika att se *vulgär* ut.

Hennes osäkerhet blir tydligare när hon speglar sig i andra kvinnor som hon anser har både sämre och bättre kunskaper än henne själv. De är kvinnor hon vill och inte vill förlika sig med. Först jämför hon sig med öststatskvinnor, italienska TV-hallåor och nyhetsuppläsare samt svenska kvinnor som mindre bra exempel. Därefter beskriver hon följande kvinnor på ett positivt sätt: de fyra premiärkvinnorna, jurygruppen, de skogsstarka Isabelle Ljungquist och Elisabeth Ohlson Wallin samt Susan Sontag.

På det sätt som skribenten beskriver sig själv och andra skapas en bild av kvinnan i texten som förstärker och ramar in ett kvinnligt ideal som är fyllt med begränsningar och förväntningar beträffande kvinnors sätt att leva.

5.4 amelias artikel: Skål för Elin, Elisabeth och Ada!

Denna artikel har jag valt för att den skildrar kvinnor och på så vis konstruerar en bild av dem. Jag kommer att bygga upp denna innehållsanalys genom att använda samma mönster som jag använt när jag genomfört de andra innehållsanalyserna. Jag kommer (som jag nämnt ovan) att inrikta denna analys på kvinnorna som grupp. Jag har valt att bortse ifrån textens personbeskrivningar av enskilda individer för att inte flera kvinnor ska skapa bilden av en kvinna. Även i denna artikelanalys kommer mikrotamana representera ämnesområden i texten för att skapa en så tydlig bild av texten som möjligt.

5.4.1 Teman i amelias artikel

Textens makrotema: Fogelstadskvinnorna och jämställdheten då och nu.

Makrotemat är kvinnorna på Fogelstad. Texten är skribentens beskrivning av en bok – *Kvinnor på gränsen till genombrott* av Ulrika Knutson. Skribenten slår ett slag för boken och för Fogelstadskvinnorna som Ulrika Knutson anser la grunden för de framgångarna vi nått i jämställdhetsdebatten i Sverige. Skribenten redogör för vilka dessa kvinnor var, hur det levde, vad de representerade och åstadkom. Skribenten sätter även perspektiv på dessa kvinnors arbete i förhållande till jämställdhetsdebatten idag.

Textens första mikrotema: Fogelstadskvinnorna betraktade med andras ögon.

Artikelns brödtext börjar med en beskrivning av konstnären Siri Derkert som står i tunnelbanan under Östermalmstorg i Stockholm och sandblästrar in bilder och tecken i betongväggarna. Skribenten poängterar hur Stockholms tunnelbana är världsberömd för sin konstnärliga utsmyckning och hur varje station har sin egen konstnär. Skribenten skildrar ”kommungubbarnas” reaktioner: ”...när några kommungubbar inspekterade planerna för Östermalms T-banestation blev de långa i ansiktet. Vad var det för namn som Siri Derkert ville sätta dit? Vadå Fogelstad, vadå Hermelin? Okej, Elin Wägner, författarinnan, kände man till. Att hon också var fredsaktivist och ekologist, det glömde man redan då. Men de andra

namnen? Glömda, okända, mossiga. Vad kunde de säga nutiden?” Denna omedvetenhet om vilka dessa kvinnor var uttrycker skribenten i form av författaren Ulrika Knutsons ord: ”Så snabb och obetänksam är den historiska glömskan”.

Texten avslutas med en reflektion över jämställdhetsdebatten ur dagens perspektiv: ”Idag kan svenska regeringen vifta iväg en kvinnlig minister till en ambassad på andra sidan klotet. Bara ett byte av arbetsplats, eller? Men på sin tid var Alexandra Kollontay den första ministern någonsin i någon regering i världen. I dag kan lobbister och politiker käbbla om kvotering, maxtaxa, föräldradedighet. Men vem är pionjär nog att äntligen få upp kvinnolönerna till samma nivå som männens? Ett ämne som varit på tapeten i över femtio år.” Texten beskriver skribentens syn på kvinnornas position inom politiken och i samhället.

Skribenten fortsätter: ”I Gerd Brantenbergs jämställdhetsroman ’Egalias döttrar’ (Pocky) väntar man på grön gumma vid övergångsstället, inte grön gubbe. Som vi fortfarande gör. Där syns ojämlikhetens verkliga bild.” På så vis framträder skribentens åsikter ytterligare.

Allra sist i texten följer ett utdrag ur Ulrika Knutsons bok om kvinnorna på Fogelstad: ”Ibland betraktar vi historien ur ett självgott, fördomsfullt perspektiv. Som om vi skulle vara mer utvecklade och veta bättre, bara för att vi är födda senare. Men det vi vet och allt vi har, inklusive rösträtt, vilar på vad tidigare generationer byggt upp. Nu har vi ’visioner’. Då hade folk ideal.” Genom texten beskriver skribentens sin syn på dessa kvinnor. Med utgångspunkt i Ulrika Knutsons bok gör hon egna reflektioner.

Textens andra mikrotema: Fogelstadskvinnorna ville se kvinnor som medborgare och inte som motsatsen till män.

Beskrivningen av Fogelstadskvinnorna är rik i texten: ”Fogelstadskvinnorna var ett nätverk av udda kvinnor, i ständig förändring. Alla var feminister, men var och en på sitt sätt. De hade olika intressen och åsikter.”

Kvinnorna i texten beskrivs som: ”inga genomsnittskvinnor. Inga kärnfamiljskvinnor. Somliga var singlar, andra gifta men utan barn. De var överklass eller övre medelklass, hade fria yrken som skribenter, föredragshållare.” Detta resonemang tydliggörs ännu mer i texten: ”de hade hembiträden som inte bara städade, tvättade och strök utan lagade tre måltider per dag. Utan pigdebatt.” I texten framträder även en gemensam vilja: ”gemensamt för alla var att de kämpat för den kvinnliga rösträtten”.

Detta mikrotema beskriver kvinnorna på skolan som ”privilegierade, javisst. Och Fogelstadarnas mål var att se kvinnor inte som kvinnor i motsats till män, utan som

medborgare, aktiva i samhället.” Detta mål arbetade dem emot genom att de ”ville integrera kvinnor från olika skikt och områden till en gemenskap”.

Fogelstadskvinnorna letade arbete till arbetslösa kvinnor. Texten beskriver hur Fogelstadskvinnorna höll föreläsningar som handlade om allt möjligt som exempelvis: ”statsvetenskap, världshistorien, religion, psykologi, prostitutionens problem, kulturhistoria, Shakespeare, grekisk filosofi, allmän hygien”. Dessa kvinnor ”tränades i att tala inför publik. Som sagt, också arbetarkvinnorna var positiva, fast de aldrig hört talas om Shakespeare och Platon”. På skolan hade de likväl ”diskussioner om vad människovärde är, vad frihet är”.

Textens tredje mikrotema: Skolan Fogelstad.

Mikrotemat framträder bl.a. i beskrivningen av boken *Kvinnor på gränsen till genombrott*. I verket diskuteras kvinnorna som levde och verkade kring den kvinnliga medborgarskolan på Fogelstad, från 1920-talet till 1954. ”Det var den tid då folkrörelserna växte fram, då folkbildning blev ett begrepp. Och det vimlade av pionjärer.”

Texten beskriver skolan som ”gemenskapen som en gång räddade Siri Derkert” och som ”ett projekt skapat av kvinnor som bars av en stark framtidstro”. Texten berättar även att skolan representerades av ”kvinnor från alla samhällsklasser, trots att klasskillnaderna och de sociala markeringarna var mycket skarpare då än nu”. Det görs även en beskrivning av arbetarkornas möte med högreståndsmiljön. ”Först var de hatiska mot borgarklassen som hade allt som de själva inte hade. Men de upptäckte att skolans jämlikhet och utbyte faktiskt fungerade. Även om det var lite konstigt att det var manliga tjänare som passade upp och serverade vid måltiderna.” Texten berättar på så vis att denna grupp kvinnor kunde vända på konventionerna genom skolan.

5.4.2 Propositioner i amelias artikel

Textens makroproposition: Fogelstadskvinnorna var, och är viktiga föredömen i strävan efter jämställdhet.

Makropropositionen för hela texten framkommer av texten. Kvinnorna på Fogelstad presenteras: vika de var, på vilket sätt de levde, vilka åsikter de bar och vad de åstadkom. Dessa kvinnor anses ha lagt grunden för de framgångarna vi nått i jämställdhetsdebatten i Sverige som exempelvis deras kamp för den kvinnliga rösträtten. Skribenten sätter även perspektiv på dessa kvinnors verk i förhållande till jämställdhetsdebatten idag.

Textens första mikroproposition: Fogelstadskvinnorna borde betraktas och minnas för deras storhets skull.

Skribenten skildrar "kommungubbarnas" omedvetna reaktioner på konstnären Siri Derkerts förslag till konst i en av Stockholms tunnelbanestationer. De blev "långa i ansiktet" och förstod inte vad Fogelstad var och varför de namnen skulle ristas in. I samband med den beskrivningen texten citeras författaren Ulrika Knutsons ord: "Så snabb och obetänksam är den historiska glömskan".

I slutet av texten reflekterar skribenten över jämställdhetsdebatten: "Idag kan svenska regeringen vifta iväg en kvinnlig minister till en ambassad på andra sidan klotet. Bara ett byte av arbetsplats, eller? Men på sin tid var Alexandra Kollontay den första ministern någonsin i någon regering i världen." Det redogör för storheten i vad dessa kvinnor åstadkom i ett samhälle då omedvetenheten om könsskillnader var betydligt större än idag.

Texten avslutas med ett utdrag ur Ulrika Knutsons bok: "Ibland betraktar vi historien ur ett självgott, fördomsfullt perspektiv. Som om vi skulle vara mer utvecklade och veta bättre, bara för att vi är födda senare. Men det vi vet och allt vi har, inklusive rösträtt, vilar på vad tidigare generationer byggt upp. Nu har vi 'visioner'. Då hade folk ideal." Detta tyder på att skribenten sätter dessa kvinnor högt och värdesätter vad de åstadkom.

Textens andra mikroproposition: Fogelstadskvinnorna var feminister som kämpade för kvinnliga grundläggande rättigheter.

I texten framkommer det att kvinnorna på Fogelstad var kvinnor med olika bakgrunder och olika yrken. Gemensamt för dessa var att de alla var feminister, visserligen på olika sätt och med olika intressen.

Texten beskriver även hur deras olika bakgrunder och olika sätt att leva inte skiljer dem åt i kampen för den kvinnliga rösträtten. Den kampen förde de gemensamt. "Alla var feminister" och "gemensamt för alla var att de kämpat för den kvinnliga rösträtten".

Texten redogör för målet för kvinnorna på skolan: "Fogelstadarnas mål var att se kvinnor inte som kvinnor i motsats till män, utan som medborgare, aktiva i samhället." Detta mål arbetade dem emot genom att de "ville integrera kvinnor från olika skikt och områden till en gemenskap". Dessa Fogelstadskvinnor letade arbete till arbetslösa kvinnor och höll föreläsningar som handlade om bl.a. "statsvetenskap, världshistorien, religion, psykologi, prostitutionens problem, kulturhistoria, Shakespeare, grekisk filosofi, allmän hygien". På så vis gav de kvinnorna som gick på skolan en utbildning som skulle förbereda kvinnor för att bli aktiva i samhället. Liksom när "de tränades i att tala inför publik". På samma sätt anser jag

att skolans ”diskussioner om vad människovärde är, vad frihet är” var ett moment för medvetandegöra dessa kvinnor om sitt eget värde och sin rätt till frihet.

Textens tredje mikroproposition: Fogelstadskolan vände på konventionerna.

När den kvinnliga medborgarskolan på Fogelstad var aktiv från 1920-talet till 1954: ”var den tid då folkrörelserna växte fram, då folkbildning blev ett begrepp. Och det vimlade av pionjärer.” Texten beskriver skolan som ”ett projekt skapat av kvinnor som bars av en stark framtidstro”. Texten berättar även att skolan representerades av ”kvinnor från alla samhällsklasser, trots att klasskillnaderna och de sociala markeringarna var mycket skarpare då än nu”. Det görs även en beskrivning av arbeterskornas möte med högreståndsmiljön. ”Först var de hatiska mot borgarklassen som hade allt som de själva inte hade. Men de upptäckte att skolans jämlikhet och utbyte faktiskt fungerade.” Texten berättar om att det ”var manliga tjänare som passade upp och serverade vid måltiderna.” På så vis vände denna grupp kvinnor på de rådande konventionerna angående vad som då ansågs vara manligt och kvinnligt.

5.4.3 Konstruktionen av kvinnorna i amelias artikel

Texten konstruerar bilden av kvinnorna på Fogelstad som starka kvinnor med målet att kvinnor ska bli betraktade som medborgare och vara aktiva i samhället, men framförallt att frångå definitionen av kvinnor som en motsats till män. Det målet styr dessa kvinnor i sitt arbete på skolan där den sociala spridningen på kvinnorna är stor med representation från olika klasser. Jag anser att den tydligaste bilden av dessa kvinnor är hur de hjälper varandra och inte stänger ute någon.

Texten ger främst en klar bild av kvinnor med styrkan att kämpa för kvinnors rättigheter, och som inte skäms för deras åsikter om politik och samhället. De använder sina yrkesroller för att hjälpa andra kvinnor att göra sina röster hörda i samhället. De synliggör kvinnornas situation i samhället genom att vända på den teorin. Kvinnorna på Fogelstad skapade nya möjligheter för kvinnor som fria individer.

I texten beskrivs flera av de stora Fogelstadskvinnorna med deras individuella egenskaper, med den gemensamma nämnaren – starka och framgångsrika kvinnor. Texten beskriver Fogelstadskvinnorna som feminister som kämpade för den kvinnliga rösträtten – en grupp kvinnor som präglar vår jämställdhetsdebatt än idag.

6. Slutdiskussion

Jag har undersökt hur två tidningar som riktar sig till kvinnor konstruerar bilden av kvinnan. Min hypotes var att bilden av kvinnan hade en dubbeltydig konstruktion. Den analys jag genomfört grundar sig på ett nummer av Femina och ett nummer av amelia. Jag har analyserat ledarna, och en artikel i respektive tidningen som porträtterar en kvinna eller kvinnor. Min avsikt var att granska tidningar som tydligt riktade sig till kvinnor med hjälp av textanalytisk metod, och med koncentration på textens innehåll.

Mitt syfte var att klargöra för ifall de utvalda artiklarna stod för samma värderingar som ledarna gör eller om dessa möjligtvis ger oss olika budskap, dvs. att tidningarna ger en bild av kvinnan som en stark individ och samtidigt framställs som otillräcklig ifall hon inte lever upp till de förväntningar tidningarna speglar. Min hypotes är att tidningarna ger oss läsare dubbla budskap i sin konstruktion av kvinnan.

Jag kommer här att diskutera resultatet av analyserna i de båda tidningarna var tidning för sig. Därefter kommer jag att jämföra de två tidningarnas konstruktioner av kvinnan.

I min innehållsanalys av Feminas ledare – *I kålrotens tecken* konstrueras en bild av kvinnan som värnar om sin familjs hälsa och sammanhållning, och har stor tillit till denna tidning som bl.a. kan ge henne recepten till god lagad mat. Av denna analys framträder även den osäkra kvinnan, som söker medhåll av sina läsare då hon får mothugg från sina kollegor.

I *Feminas* artikel – *Marie Göransson* däremot, beskriver en stark kvinna som vet vad hon vill, och står för sina åsikter. En kvinna som genom åren fann styrkan och modet att tycka till och kritisera samhället som exempelvis de kvinnliga respektive manliga idealen.

Jag anser att de olika texterna tydligt skiljer sig åt i sin konstruktion av kvinnan. För istället för att fokusera på osäkerheten och svaren som finns i tidningens innandöme, liksom den uppbyggda normen i ledaren, så fokuserar artikeln på styrkan hos kvinnan och hennes förmåga att sätta perspektiv på tillvaron, genom att ifrågasätta just normer och ideal.

I *amelias* ledare – *Hjälp, ge mig stil* ger texten en konstruktion av en osäker kvinna som vill sminka sig och klä sig rätt. Hon söker säkerheten i tidningen. Kvinnan speglar sig även i ytterligare tre kvinnor som ger intryck. I *amelias* ledare förenas skribenten och läsaren genom en dialog i texten som liknar den man för med en god vän. Denna typ av dialog förs även i *Feminas* ledare.

I *amelias* artikel *Skål för Elin, Elisabeth och Ada!* speglas däremot kvinnor som vågar gå emot ”strömmen”. Deras övertygelse var att ge kvinnor makt över sina egna liv som fria individer. De hjälpte andra kvinnor genom att förmedla kunskap och ingjuta självförtroende.

Det fördes diskussioner om vad människovärde och frihet egentligen innebar. Detta överensstämmer inte helt med hur texten konstruerar kvinnan i ledaren.

I *amelias* liksom *Feminas* ledare sätter ledarskribenterna upp indirekta ”regler” för vad som kan uppfattas som rätt eller fel vad gäller kvinnans yttre. I artiklarna sätts liknande regler upp beträffande inre faktorer som frigörelse och självständighet.

Utifrån analyserna anser jag att dessa tidningars konstruktion av kvinnan liknar varandras. I ledarna speglas den osäkra kvinnan som söker säkerhet i tidningens innandöme, och i artiklarna speglas kvinnor som är starka och normbrytande. Jag kan inte uttala mig generellt för denna typ av tidningar, men i dessa två tidningsnummer av *Femina* och *amelia* stämmer min hypotes om att kvinnans konstruktion är tvetydig.

Deborah Cameron gör tydligt i *The Feminist Critique of Language* (1998) att det är med hjälp av språket som betydelser och värderingar skapas och sedan överförs till nya generationer. Jag anser därför det finns en viss risk att tidningar som dessa framställer bilder av kvinnan som blir till stereotyper. Viveka Adelswärd (1999) menar att en stereotyp förvisso kan förenkla hanteringen av intryck från omvärlden, men den påverkar inte bara uppfattningen om hurdana vissa andra ”är” utan också hurdana de ”bör” vara. Det visar på att denna typ av tidningar bär ett stort ansvar inför kommande generationer.

7. Källförteckning

Adelswärd, Viveka (1999), *Kvinnospråk och fruntimmersprat*. Huddinge: Blombergs.

Björk, Nina (1996), *Under det rosa täcket*. Wahlström & Widstrand.

Beauvoir, Simone de (2002), *Det andra könet*. Stockholm: Norstedt.

Cameron, Deborah (1992), What makes a linguistics feminist? I: Britt-Louise Gunnarsson & Caroline Liberg (red.). *Språk, språkbruk och kön*. Uppsala. S. 55-69.

Cameron, Deborah (1998), *The Feminist Critique of Language*. Uppl. 2, London and New York: Routledge.

Hellspång, Lennart och Ledin, Per (1992). *Vägar genom texten*, Lund: Studentlitteratur.

Himanen, Ritva (1990), *Kvinnliga ombudsmän och manliga sjuksköterskor*. Uppsala: Hallgren & Fallgren Studieförlag.

Jacobsen, Lis (1912), *Kvinde og Mand. En sprogstudie fra dansk middelalder*. København: Gyldendal.

Nordenstam, Kerstin (2003), *Genusperspektiv på språk*. (Grafiska form:) Stockholm: Höskoleverket(s informatinsavdelning). (Tryck:) Kalmar: Lenanders Grafiska AB.

<http://www.amelia.se/default2.asp?xid=>

2004-12-15

8. Bilagor

Kontakten med Femina angående deras målgrupp

En Internetkälla om amelias målgrupp

Kontakten med Femina angående deras målgrupp

Från: carolin.nordmark@femina.aller.se

den 16 november 2004 10:49:40

Hej!

Vår målgrupp är kvinnor mellan 30 och 80 år! Huvudgruppen är kvinnor i 40-årsåldern som är välutbildade och intresserade av allt från mode till litteratur. Tidningen är, som du har sett, väldigt bred med vitt skilda ämnen.

Har du fler frågor kan du mejla mig igen.

Vänliga hälsningar

Carolin Nordmark, red. chef Femina

En Internetkälla om amelias målgrupp

Hämtat ifrån Amelias hemsida, under rubriken: fakta om amelia.
<http://www.amelia.se/default2.asp?xid=>

2004-12-15

MÅLGRUPP

amelia har som målgrupp kvinnor i åldrarna 25-50 år. Den största delen av läsarna finns i storstadsområdena (Stockholm, Göteborg och Malmö), och det är åldersgruppen 25-35 som dominerar.